

Arrest

nr. 185 181 van 6 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 april 2017 tot nietigverklaring van een visum en tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Feiten

1.1. Op 2 april 2017 wordt verzoekster door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem staande gehouden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt diezelfde dag een beslissing tot nietigverklaring van het visum van verzoekster en een beslissing tot terugdrijving.

1.2. De beslissing tot nietigverklaring van het visum van verzoekster, de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw Y.J.

[...]

X Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

[...]

Heeft / hebben / werd

[...]

X uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 29/03/2017.

[...] X het visum is nietig verklaard [...]

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. [...]

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart naar België te komen voor toerisme en om uit te rusten. Zij zou met haar echtgenoot komen (visa aanvraag voor beiden) maar om professionele redenen kon die niet meekomen. Betrokkene is in het bezit van een afgeprinte “programme touristique” in België maar heeft ze verder geen aantoonbare bewijzen waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt. Ze heeft totaal geen zinnige uitleg geven over de invulling van haar verblijf. Ze kent hier totaal niets, geen steden, geen bezienswaardigheden, te bezoeken plaatsen, ...

Betrokkene heeft geen idee waar haar hotel is gelegen. Ze weet niet of dit betaald is. Na telefonisch contact met dit hotel blijkt de reservatie voor beide personen geannuleerd te zijn. Bovendien verklaart ze hier geen vrienden noch familie te hebben.

[...]”

1.3. De beslissing tot terugdrijving, de tweede bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Op 02/04/2017 om 10.00..... uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel nationaal luchthaven Zaventem....., werd door ondergetekende,

RDG.....

de mevrouw : naam Y. voornaam J.

geboren op 27.05.1962 te Mbandaka geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te Minaffet op : 25/08/2014

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door België

geldig van 01/04/2017 tot 11/05/2017

voor een duur van 25 dagen, met het oog op : toerism

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt

geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

Reden van de beslissing:

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen voor toerisme en om uit te rusten. Zij zou met haar echtgenoot komen (visa aanvraag voor beiden) maar om professionele redenen kon die niet meekomen.

Betrokkene is in het bezit van een afgeprinte “programme touristique” in België maar heeft ze verder geen aantoonbare bewijzen waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt. Ze heeft totaal geen zinnige

uitleg geven over de invulling van haar verblijf. Ze kent hier totaal niets, geen steden, geen bezienswaardigheden, te bezoeken plaatsen, ...

Betrokkene heeft geen idee waar haar hotel is gelegen. Ze weet niet of dit betaald is. Na telefonisch contact met dit hotel blijkt de reservatie voor beide personen geannuleerd te zijn. Bovendien verklaart ze hier geen vrienden noch familie te hebben.

[...]"

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 32,1 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt dat er geen twijfel mogelijk is over het doel van de reis, en stelt dat zij uitleg heeft verschaft. Zij werkt in Congo als zelfstandige en kan haar werkzaamheden niet achterlaten. Het valt dus niet te betwijfelen dat zij zal terugkeren. Zij stelt dat zij in het bezit is van een hotelreservatie en een toeristisch programma op naam van haar echtgenoot die onvoorzien niet is kunnen meekomen, zodat zij wel degelijk documenten heeft voorgelegd die het doel en de omstandigheden van haar verblijf staven. De verwerende partij kan niet vragen om het onmogelijke te bewijzen. De data van de hotelreservatie komen overeen met het toeristisch programma en haar echtgenoot heeft het bewijs geleverd dat zijn vakantieperiode overeenkomt met het toeristisch verblijf. Er wordt nu ook een attest van zijn werkgever bijgebracht en een vliegtuigticket dat overeenkomt met zijn vakantiedata en met het feit dat hij last

minute een andere missie moest ondernemen. Verzoeksters echtgenoot heeft contacten in België zodat het logisch is dat hij de hele organisatie van de reis op zich heeft genomen, en het niet verwonderlijk is dat zij niet weet of de hotelkamer al dan niet reeds betaald is, en niet weet welke plaatsen zij zal bezoeken. Door dergelijke informatie te vereisen, overtreedt de verwerende partij de wet, die slechts vereist dat stukken worden voorgelegd die het doel en de omstandigheden van het verblijf staven. De bestreden beslissing is dus niet deugdelijk gemotiveerd, zo concludeert verzoekster.

2.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De beslissing tot terugdrijving is genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden

[...]”

De verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoekster zich in dat geval bevindt, nu zij verklaart naar België te zijn gekomen voor toerisme en om uit te rusten, terwijl zij weliswaar in het bezit is van een afgeprint “*programme touristique*” in België doch verder geen aantoonbare bewijzen voorlegt waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt, zij geen zinnige uitleg geeft over de invulling van haar verblijf, zij hier totaal niets kent, geen idee heeft waar haar hotel is gelegen en niet weet of het betaald is, terwijl na telefonisch contact met het hotel de reservatie blijkt te zijn geannuleerd en terwijl zij verklaart hier geen vrienden noch familie te hebben.

Dezelfde feitelijke motivering is terug te vinden in de beslissing tot nietigverklaring van het visum.

De Raad is van oordeel dat de documenten die verzoekster bijvoegt aangaande de tewerkstelling van haar echtgenoot, zijn wedde en het feit dat hij op 30 maart 2017 de toelating heeft gekregen voor een missie vanaf 31 maart 2017 die hem volgens verzoekster zou hebben verhinderd haar uiteindelijk te vergezellen, geen afbreuk doet aan het feit dat zij geen benul heeft van wat zij in België allemaal zal bezoeken. Haar argument dat haar echtgenoot de organisatie van de hele reis op zich zou hebben genomen brengt geen soelaas, integendeel: nu haar echtgenoot haar niet kon vergezellen omwille van een werkgerelateerde opdracht kan in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoekster dan maar zelf het heft in handen zou nemen en zich zou verdiepen in haar bezigheden in België, te meer nu zij zelf

verklaarde hier geen vrienden of familie te hebben. Overigens valt op dat vlak nog op dat verzoekster aan de grenspolitie had verklaard dat zij zich zou laten rondrijden door een taxi terwijl in het verzoekschrift dan weer wordt gesteld dat haar echtgenoot een kennis had opgedragen haar op te pikken op de luchthaven om haar vervolgens naar het hotel te brengen. Verder is na contact met het hotel gebleken dat de hotelreservatie voor de volledige duur van het verblijf werd geannuleerd voor zowel verzoekster als haar echtgenoot, zodat zij zich hierop niet kan beroepen. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift dan wel een nieuwe hotelreservatie, gemaakt door haar echtgenoot voor een ander hotel voor de duur van 7 nachten, maar deze reservatie werd gemaakt nadat verzoekster al staande werd gehouden op de luchthaven, met name op 3 april 2017 en voor overnachtingen vanaf 4 april 2017. Nog daargelaten de vaststelling dat dit stuk ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen niet gekend kon zijn door de verwerende partij, gelet op de datum, valt het stuk vanzelfsprekend niet te rijmen met de aankomst van verzoekster op 2 april 2017.

Gelet op deze vaststellingen volstaat het feit dat verzoekster in het bezit was van een toeristisch programma op het eerste gezicht niet om de motivering van de gemachtigde als kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig af te doen.

Verzoekster toont prima facie niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk tot het besluit kon zijn gekomen dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, en al evenmin dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De verwijzing naar haar werk als zelfstandige in haar land van herkomst doet daaraan geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande kon de verwerende partij wel degelijk toepassing maken van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot terugdrijving. Dat deze bepaling zou zijn geschonden doordat méér zou zijn gevraagd dan de vereiste documenten ter staving van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf, lijkt niet te kunnen worden bijgetreden, nu aan deze documenten precies geen waarde kan worden gehecht om de hiervoor vermelde redenen.

De Raad stelt vast dat het enig middel geen andere draagwijdte heeft dan hiervoor besproken. Verzoekster voert, buiten haar kritiek op de feitelijke motieven, in haar middel geen afzonderlijke onderdelen aan tegen de beslissing tot nietigverklaring van het visum, zodat het op grond van wat voorafgaat in zijn geheel als niet ernstig moet worden afgedaan.

2.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS